

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

Κώστας Αγγουριδάκης

Με το τέλος του χειμώνα του 2006, στις 21 Μαρτίου, έφυγε στα 72 του και ο Κώστας Αγγουριδάκης. Αφού πάλεψε με θάρρος για παραπάνω από ένα χρόνο με τον καρκίνο, την αρρώστια που είχε τάξει όλη του τη ζωή να παλεύει έφυγε ήσυχα και με αξιοπρέπεια όπως έζησε.

Γέννημα της Θεσσαλονίκης, μεγάλωσε στις γειτονιές της και τέλειωσε με έπαινο και αριστείο τις γυμνασιακές του σπουδές στο Α΄ Γυμνάσιο αρένων. Το 1954 μπήκε στην Ιατρική της Σχολή της Θεσσαλονίκης που τελείωσε το 1960. Στα φοιτητικά του χρόνια έκανε έντονη την παρουσία του συμβάλλοντας με τους πρωτεργάτες της εποχής εκείνης στην ανάπτυξη του θεσμού της φοιτητικής εβδομάδας, ενός θεσμού που αποτέλεσε πολιτιστικό γεγονός για τη Θεσσαλονίκη με ανεπανάληπτες εκδηλώσεις. Μέσα από αυτές τις φοιτητικές εβδομάδες τον γνώρισε και ο τότε καθηγητής της Παθολογικής Ανατομικής Αλέξανδρος Συμεωνίδης και τον πήρε κοντά του μαζί με την ομάδα των άλλων αξιόλογων νέων γιατρών, «τα παιδιά του», που στελέχωσαν το πρώτο πανεπιστημιακό Παθολογοανατομικό Εργαστήριο του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου. Μετά το τέλος της ειδικότητας του μετεκπαιδεύτηκε για ένα χρόνο με υποτροφία στη Γλασκώβη. Το 1967

αναγορεύτηκε διδάκτορας της Ιατρικής του ΑΠΘ και διορίστηκε επιμελητής του εργαστηρίου Γενικής Παθολογίας και Παθολογικής Ανατομικής.

Αγαπημένος συνεργάτης του Καθηγητή Α. Συμεωνίδη συνέβαλε και αυτός με τους άλλους συνεργάτες στην ίδρυση του Θεαγένειου Αντικαρκινικού Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης. Μετά την αποχώρησή του από το Πανεπιστήμιο το 1978 ίδρυσε το Παθολογοανατομικό Εργαστήριο του νοσοκομείου Γεννηματάς του οποίου υπήρξε και πρώτος διευθυντής και το άφησε αργότερα σε νεότερους άξιους συναδέλφους, συνεχίζοντας την προσφορά του από το ιατρείο του, από όπου και τελείωσε την επιστημονική και ιατρική του ζωή το 2002.

Υπήρξε άριστος στην ειδικότητά του και απολάμβανε μεγάλης εκτίμησης και αναγνώρισης, όχι μόνο στην Ιατρική αλλά και στην υπόλοιπη πανεπιστημιακή κοινότητα. Δάσκαλος και φίλος για τους νεότερους παθολογοανατόμους ήξερε να μεταδίδει τις πολύτιμες γνώσεις του με εκείνο τον απaráμιλλο δικό του τρόπο και, να χαλαρώνει τους συνεργάτες του με το έμφυτο και πηγαίο χιούμορ του. Τον χαρακτήριζε η ευστροφία, το χιούμορ και η βαθιά πνευματική καλλιέργεια, στοιχεία που τον έκαναν περιζήτητο συνομιλητή. Ταλαντούχος ζωγράφος, με πολλούς πίνακες και συμμετοχές έργων του σε εκθέσεις και σκίτσα που σατίριζαν την καθημερινότητα στο ενεργητικό του. Συχνά αυτοσαρκάζονταν λέγοντας ότι «με φοβίζει η πιθανότητα οι γιατροί να με θυμούνται σαν ένα καλό ζωγράφο και οι ζωγράφοι σαν ένα καλό γιατρό».

Σεμνός και ταπεινός, πονώντας για τα κοινά πρόσφερε τις υπηρεσίες του στον άνθρωπο ανι-

διοτελώς όχι μόνο μέσω της ιατρικής αλλά και μέσω του Rotary Θεσσαλονίκης. Η προσφορά του αυτή αναγνωρίστηκε και τιμήθηκε από την πανεπιστημιακή και ιατρική κοινότητα αλλά και το Ρόταρυ.

Πάνω από όλα υπήρξε εξαιρετικός οικογενειάρχης. Ευτύχησε να έχει μια εξαιρετική σύντροφο, τη Χριστίνα, ιατρό Διευθύντρια Μικροβιολογίας και δύο εξαιρετικά παιδιά τη Βίλη, πτυχιούχο Ιταλικής Φιλολογίας και τον

Νίκο ιατρό ειδικευόμενο ΩΡΛ, και να δει και εγγονές, που ήταν η χαρά του ιδίως τον τελευταίο δύσκολο χρόνο.

Κώστα ήδη λείπεις από όλους αυτούς που σε γνωρίσαμε καλύτερα και σε αγαπήσαμε πολύ. Ελπίζουμε εκεί που θα είσαι να βρεις παλιούς φίλους και να κάνεις καινούριους, σατυρίζοντας με το μολύβι σου όλα αυτά που άφησες εδώ.

Καλό κατευώδιο.